

foranstaltninger var et led i den afbalancering mellem offentlig og privat indsats, som var af central betydning. Det var ikke udtryk for nogen dirigering af erhvervslivet, som både for sin egen skyld og for samfundets var bedst tjent med frie forhold.

Handelsministeren gjorde herefter nogle bemærkninger om B & W-sagen, idet denne virksomheds vanskeligheder og den garanti, som Nationalbanken efter regeringens anmodning og med tilslutning fra finansudvalget havde ydet, måtte antages at indgå i baggrunden for forespørgslen.

Der havde efter regeringens opfattelse her foreligget sådanne ganske særlige forhold, at en helt ekstraordinær indsats fra det offentlige side var berettiget og nødvendig. I første række hensynet til muligheden for at udskille motorfabrikken som et særligt selskab. Regeringen havde i øvrigt ligesom tidligere regeringer fundet det rigtigt, at en så betydningsfuld industri som skibsværftsindustrien ikke skulle udkonkurreres, fordi udlandets værfter var i stand til at yde kreditter på gunstigere vilkår. Den hidtil anvendte særlige kreditordning havde ganske enkelt været en forudsætning for dansk værftsindustriens beståen.

De vanskeligheder, som i den senere tid havde ramt visse virksomheder, havde hver for sig sin særlige baggrund og kunne efter ministerens opfattelse ikke give anledning til generelle konklusioner. De var beklagelige, men det var ikke mindre beklageligt, hvis der i offentligheden opstod en fornemmelse af, at dansk industri ikke var vågen og ikke kendte sin besøgelsestid. Vi havde en levende og dynamisk industri.

De resultater, der var opnået, var først og fremmest tilvejebragt gennem liberale midler, og der var intet, der tilsagde, at vi nu skulle gribe til en drastisk dirigering. Denne liberale grundindstilling betød ikke, at regeringen fralagde sig sit medansvar for den generelle resourcefordeling eller ikke havde øje for den vekselvirkning mellem det offentlige og de private erhverv, som var karakteristisk for det moderne samfund. Udviklingen ville utvivlsomt medføre, at vi stod åbne over for yderligere behov for en offentlig serviceindsats over for erhvervslivet.

Sluttelig fremhævede ministeren som det centrale problem: fordelingen af ressourcerne, dvs. i sidste instans fordelingen af arbejdskraft og kapital mellem den offentlige og den private sektor. I denne forbindelse henviste han til, at regeringen havde igangsat et langsigtet planlægningsarbejde — den såkaldte perspektivplan — hvor bl. a. rammerne for det offentliges virke i de kommende 15 år søgtes udstukket. Det var vigtigt, at dette planlægningsarbejde blev således tilrettelagt, at der var de nødvendige ressourcer til rådighed for den erhvervsmæssige udvikling. Folketinget ville i øvrigt i perspektivplanerne få et materiale som udgangspunkt for en debat om denne